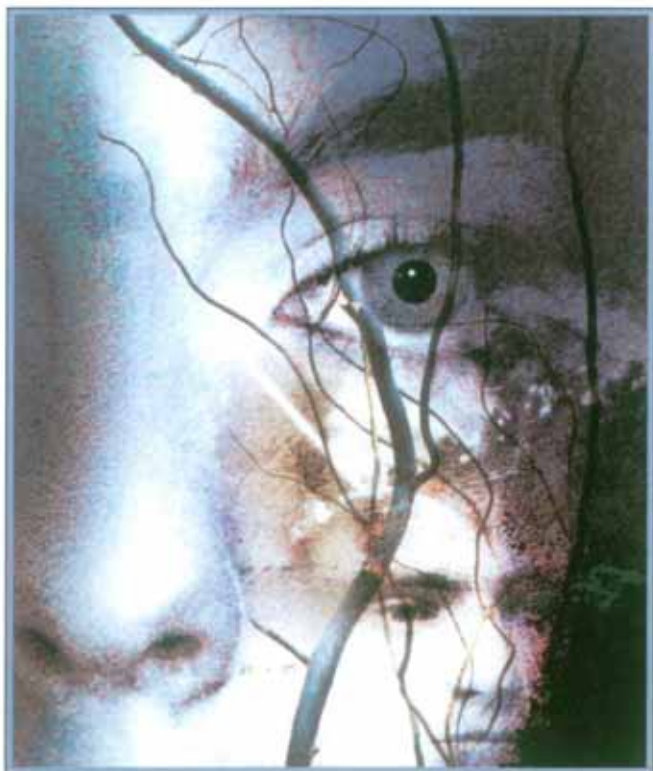

Şükran Farımaz

BİR AĞAÇ
BİR KADIN

öyküler

Şükran Farıma^z
BİR AĞAÇ,
BİR KADIN

TÜRK YAZARLARI

Yayın Yönetmeni : İlknur Özdemir
Dizgi : Serap Kılıç
Düzeltili : Fulya Tükel
Montaj : Mine Sarıkaya
Kapak Düzeni : Semih Özcan

İç Baskı : Eko Basımevi
Kapak Baskı : Çetin Ofset
Cilt : Eko Ciltevi

1. basım : 2002

ISBN 975-07-0208-5

© Şükran Farımaz / Can Yayınları Ltd. Şti. (2002)

Şükran Farıma^z
BİR AĞAÇ,
BİR KADIN

ÖYKÜLER

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
web sayfamız: <http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

İÇİNDEKİLER

Kemanım ve ben	9
Bir ağaç, bir kadın	17
Süsen Pansiyon	29
Güle güle Madam	37
Muhlis Bey	49
Çemberimde gül oya	55
Kasaba	67
Bir gün baharda	75
Yeniden aşkla	85
Romans	97
Sarıyaprakkuşu	103

KEMANIM ve BEN

annem

Pernaa Pernaa, diye bağıyor annem. dişi bir kedinin ardı sıra odadan odaya dolaşiyor sesi. gözlerimi açıyor, kirpiklerimin arasından, perdeyi tam çekmemiş olduğumu görüyorum. karşıdaki duvarı, birbirine yaslanmış yapıları, bacaları, sokak lambalarını ve kararmış tepeleriyle tüm ağaçları ayırımsayarak doğruluyorum yatağında, soğuk puslu bir mart sabahı çarpıyor alnıma ve ânında soluyor içimdeki şarkı. yorulup yaşlanıyorum birden. inmeli ayağımla terliklerimi aranıp sarsak adımlarla lavaboya yürüyorum. musluğu sonuna dek açıp akan suyun sesine bırakıyorum kendimi. zaman da akıyor avuçlarımdan su gibi ama acıtıyor zaman, yakıyor değdiği yeri. aynaya bakmak istemiyorum. düşündükçe kendini daha çok yineleyen şu an'la yüz yüze gelmek istemiyorum. sessizce geri çekiliyorum. işte kapattım tüm ışıklarımı. tırnaklarımı gömüp kendi etime geri çekildim işte. sessizliğin ve karanlığın büyütüp derinleştirdiği gecede annemin sesine tutundum

yine. Perna diye kimbilir kaçınıcı kez sesleniyor annem. camlara yansımış mavi aydınlıkları yokluyor elleriyle. buz üstüne yazdığı adı arıyor pencere önünde. kırmızı sabahlığının kuşağını çözüp yeniden bağıyor. yürürken iyice kırışıyor alnı. sağ ayağında topuk dikenini varmış annemin, tıpkı bir gülün dikenini gibiymiş ve acıtmış insanı. nereden çıktı şu topuk dikenini daha bu yaşta, diyor annem ve babamın fotoğrafına bakıyor gizlice. birkaç meşe odunu daha sürüyor küçük Çingene sobasına. martın sonu, cemre çoktan düşmüş olmalı toprağa ama havalar kış henüz. yaz da olsa kış da olsa üşüyecek annem. kırkınıcı odanın yasak olduğu evimizde ıssız günler tamamlanmamış geceler geçirecek, ısınamayacak. benim tenim de buz gibi, boynum incecik, yüzüm soluk. biliyor muydum ben uzak bir otel odasında kırışksız bir çarşafın üstünde tenimi yokluğuyla acıtıp yüzümü gözyaşlarımla yıkayacağımı. sesi boğazına düğümlemiş bir kumruyu dinlerken sabaha karşı, ağaçlara duvarlara bakıp gecenin içinde bir başka geceyi yaşayacağımı biliyor muydum. saçlarım elektriklenip duruyordu beremin içinde. varlığıyla tıkanmıştım. sevdiğimi söyleyemiyordum ona. Semele gibi yanıp kül olmak istediğimi ışığıyla. utanıyordum yün beremden, kalın çoraplarımdan. çok uzaklarda bakır bir tase batırdığın tarakla saçlarını tarıyordun sen. ayrılmak istemiyordun pencerenin önünden. donuk ışıklar parıldıyordu elmacık kemiklerinde. ah anne ölüyordun sessizce. şimdi umutsuzca beklerken onu, ağaçların kararmış tepelerine bakarken umutsuzca, tıpkı senin gibi ölümü giyiniyorum ben de. frak giymiş bir Çingene'nin kemanıyla

ince ince yinelenen ölümü.

Hülya

babamı uğurlarken, eşarbını üçüncü kez çözüp üçüncü kez yine düğümlüyor annem. ağlamıyor, saçlarını düzeltiyor titreyen parmaklarıyla. Hülya ve ben demiryolu boyunca koşturup kollarımızı iki yana açarak dengemizi bulmaya çalışıyoruz rayların üstünde. o piti piti, karamela sepeti diye bir tekerleme tutturmuş uydurduğu müziğe uygun şekilde yaylanıyor Hülya. demiryolu boyunca alçalıp yükseliyor sesi. uzun, kumral saçları uçuşuyor akşam rüzgârında. birden koşarak gelip anneme sarılıyor Hülya. bir ayçiçeğine benzeyen başını annemin karnına gömerek ağlıyor. bu kız çok korkutuyor beni, diyor annem, bu kadar çok ağlar mı bir çocuk, Allah doğru getirsin, diyor. babam, bol çiçekli kısa kollu gömleği ile hızla geçiyor ağaçların arasından. tren gözden kayboluyor ve bir daha göremiyorum onu. sonraki günlerde ne yapsam yutamayacağım kocaman bir yumru oturuyor boğazıma. annem, Hülya, teyzem ve ben dünyanın en yaşlı dört insanı olarak tırmanıyoruz evimize çıkan yolu. Hülya bir kez daha annemin karnına gömüyor başını. o akşam lambayı daha geç yakıyor teyzem. ışığı görür görmez tepemize üşüşen gece böceklerini kovduktan sonra isteksiz oturuyor günlerdir uğraştığı işin başına. dişlerinin arasına sıkıştırdığı ipliği yine dişleriyle kopartarak hah, oldu işte, diyor, geriye yaslanıyor. beyaz ve pembe organzededen hazırlanmış bir çift kanat bir istiridyenin kabuğu gibi uzak ve çekici görünüyor teyzemin ellerinde. birkaç gün sonra Yirmi Üç Nisan'ın iki meleşinden biri olarak kasabada dolaşıyor Hülya. uzun kum-

ral saçları, iri gözleri ile gülümseyerek bakıyor dünyaya. dört kişinin taşıdığı tahtirevan üstünde gizli bir ateşin alev alev yaktığı yanakları ile el sallıyor kendisini alkışlayanlara. onu kızarmış yanakları ve nisan güneşi altında iyice saydamlaşan teni ile görenler ilahi bir güzelliğinin olduğunu söylüyorlar. Hülya uçmaya hazırlanıyor gizlice. hepimizi atlatarak. hayatın en ölümsüz gerçeği olan ölümle baş başa ve tek başımıza bırakarak her birimizi.

teyzem, günlerdir ağrısı dinmeyen başını tülben-tiyle bağlamış ne dediği anlaşılmadan okuyup üflüyor, annemse bir çift kanadın üstüne kapaklanmış yabani bir ağıtla binbir parçaya bölüyordu kendini. omuzlarına bulutlardan bir pelerin almış olan Hülya, sesinin birileri tarafından duyulacağından emin, bu kez daha dokunaklı söylüyordu şarkısını. dama serilmiş dut ve pestillerin arasından o piti piti karamela sepeti diye geçerken neşeden hüzne, hüzünden sonsuz neşeye atlıyordu. acı hükümsüzdü bir çocuğun dünyasında. ölümse hiç de yok edici değildi akşamüstlerinde. kemanım

annem kat kat giyiniyor, kalın kolları kalın bacakları ile dolaşıyordu evde. bakır tastaki su yosun bağlamıştı, saçını taramıyordu artık annem. eski kırmızı bir sabahlığın içinde tortop oturuyordu. sesi boğazına düğümlemiş bir kumru çırpınıyordu içinde. hayata söyleyecek sözü kalmamıştı annemin. onun her şeye kayıtsız halinden yararlanarak girmiştim kırkinci odaya. doğuya bakan büyük ve boş bir odaydı burası. güneş, tozlu ışın demetleriyle olduğu gibi içeri doluyordu. o güne dek görmediğim ama tanıştığımızdan emin oldu-

ğum keman yüklüğün üstündeydi ve odada görünen tek şeydi. güneşten kamaşan gözlerimle bakmıştım boş odadaki kemana. bir an bile düşünmeden yüklüğe yönelmiş, açtığım kapılara tutunarak yukarı tırmanmıştım. yeşil kutusundan çıkardığım kemana sevgiyle tutmuştum kucağımda. elimin yüzümün toza bulanmasına aldırmadan yayı kaparcasına almış, önce merakla, ardından üzüntü, en sonunda da öfkeyle tellerine sürtmüştüm kemanın. güneş yükseliyor, çok yakınımdan bir tren geçiyor ama çit çıkmıyordu kemandan. sessiz bir acıyla birlikte derin bir hayal kırıklığı yayılıyordu içime. ilk kez başarısızlık duygusunu tadıyor, etkisi uzun yıllar sürecek gizli bir bozgunu yaşıyordum. gri-yeşil bir keman, frak giymiş şımarık bir Çingene, isteklerinin sonu gelmeyen mızız bir çocuk yenilgiye uğratmıştı beni. ne yapacağımı bilemeden sızlayan parmaklarımla oturuyordum ki odanın eşğinde annemi gördüm. nihayet çıkmıştı kırmızı sabahlıklı kabuğundan, sessizce, belki biraz da gülümseyerek bakıyordu bana. zayıflamıştı çok. boyalı elmacık kemikleri ile daha da kederli görünüyordu. nasıl çıktın oraya korkmadın mı, demişti bana sesinin en yumuşak tonuyla. arada bir baksam bu odaya iyi olacak. toz çürütüyor döşemeleri, perdeleri epritiyor, güzelim kadifelerde hal kalmadı zaten. eskiden kahve odasıydı burası, ceviz koltuklar bile vardı, nemli bir bezle her gün toz almamız gerekirdi. susup elmacık kemikleriyle birlikte uzaklara çevirmişti yüzünü. hadi in oradan demişti. bir daha elleme ona, hatta girme bu odaya. bakarsın kemanını nerde unuttuğunu hatırlayabilir baban,

hatırlayıverir de...

sözünü bitirmeden, beni ve kemanı orada bırakıp geldiği gibi sessizce gitmişti.

yalnız benim değil annemin de yanılıgısıydı bu dilsiz keman.

ve aşk

babamı keman çalarken görmemiştim hiç. bugüne dek herhangi bir kemanı dinlemiş de değilim. ama çok iyi tanıyordum bu kemanı. frak giymiş bir Çingene'ydi o. bütün gün, kırlarda dolaşiyor, düşüp kalkarak dizlerini yaralıyor, kimseye görünmeden gizlice giriyordu eve. sabaha dek coşkun şarkılar söylüyor, rüzgârı ve çavlanları anlatıyordu bana. zaten frak giymiş bir Çingene'ydi o. aşksız ve şarkısız yaşayamazdı. mızmız, huysuz bir çocuktu ayrıca. isteklerinin sonu gelmiyor, hiçbir şey mutlu edemiyordu onu. iki yüz kişilik kalabalık orkestrasından kaçıp kendini kırlara vuran bu keman, şimdiye dek çalınabilen tüm kemanlardan daha önemliydi benim için. üstelik yalnız bana aitti. istediğim her yere götürbilirdim onu. ben söylemediğim sürece hayatla arama koyduğum ince bir çit olduğunu bilemezdi kimse. o küçük kıyı kasabasında da yanımdaydı kemanım. çok istediğim halde kemanımdan, tutku ve korkularımdan söz açamıyordum ona. ölgün bir ışığın altında şarabımı yudumlarırken dizimdeki eski bir yara izine ve hemen önümde usul usul çırpınmaya başlayan denize bakıyor, rüzgârın ve çavlanların müziğine bırakıyordum kendimi. o da kendi şarkısına tutunmuş, yaşını belli etmeyen bir kadının kucağındaki kekikleri inceliyordu. anlamak istemediğim bir dille, şifalı bitkilerden, böbreklerindeki rahatsızlıktan söz ediyordu.

sabah pazara çıkmıştı karısıyla. incecik kabaklarla bostan salatalıkları aramışlar, dolmalık biber, patlıcan, taze soğan almışlardı. sobası yanıyor, bacası tütüyordu evinin. güneşli günlerde kat kat çamaşırlar kurutuyorlardı. bu arada kırmızı bir karanfil büyüyordu balkonunda. bostan salatalıkları ve incecik kabaklarla oluşturulmuş dengeyi bozacak olan da bu kırmızı karanfildi ne yazık ki. bu yüzden biraz da acıma duygusuyla kendi yüzüme bakar gibi baktım yüzüne. ellerine, yıkanıp ütülenmiş parkasına ve devrimci bıyıklarına baktım. sahi gidiyor musun, dedim, pürüzsüz bir sesle konuşabildiğime inanamayarak. bitti mi şimdi, kırk gün kırk gece ölü başı bekleyen kızın masalı, benim de kalkmam gerekiyordu zaten, dedim. ayağa kalkıp durduk karşılıklı. el sıkıştık çok eski iki arkadaş olarak. ne tuhaf, ışığıyla tutuşup yok olmak istediğimi gösterememiştim hiçbir zaman. frak giymiş bir Çingene'nin acılı, biraz da alaycı gülüşü bir engel gibi durmuştu aramızda. aşk buydu belki de. hayatın tam ortasına koyup, hayatımızın dışına ittiğimiz şeyin ta kendisiydi aşk.

kemanımı yüklenip caddeye çıktım sonra. hava kararmıştı. çocuklar hâlâ çığlık çığlığa oynuyorlardı kapı önlerinde. nasıl olduğunu anlamadan hiç unutamayacağım bir akşamüstünde buldum kendimi. küçük bir kızın beyaz giysiler içinde o piti piti karamela sepeti diyerek koştuğu o akşamüstünde. artık ağlamayacağımı sanırdım ama ağladım. annemi, Perna'yı ve bir otel odasında geçirdiğim o ıssız geceyi unutup Hülya'nın yüzünü son kez gördüğüm anki yürek acısıyla ağladım. inciten ve onaran hayattı. mutlak olan da.

BİR AĞAÇ, BİR KADIN

Farklı bir yerden bakıldığında daha ilginç görünüyor olabilirdi: Dik sayılabilecek bir eğimle yamaçlardan inen burun, birden köpüklü sularla kesilir, bulunduğumuz koy, güneye doğru açılıp genişlerken, bir ağaç, uzadıkça uzardı düzlükte. Ama buradan, rüzgârın uçarı bir ıslıkla gezindiği bu kayalıklardan ne dar, ne geniş, olduğu gibi, alabildiğine sessiz ve boş gözüküyordu. Üstelik baktıkça yeşillenip uzayan o ağaç da uzakta, karşı tepelerin ardında kalmıştı.

Oysa yaz bitmemişti henüz. Yaz bitmemişti ve erkendi. Çadırlar toplanmamış, karavanlar kalkmamış, sazdan samandan kulübelere ve barakalar boşaltılmamıştı daha. Koca koca somyalar, yataklar, halılar, tüpler, tencere ve tavalara, hasır şapkalar, kumda bile fır fır dönen serseri topaçlar, güneş gözlükleri ve şıpidik terlikler –bütün bu gürültü, bu şenlik– hâlâ yanı başımızdaydı. Uçsuz bucaksız bir deniz, uzaktan uzağa çocuk çılgınlıklarıyla dolup taşan bir kumsal ve bir ağaçla birlikte, uzadıkça uzuyordu yaz.

Bense tutmuş; ne bir ağacın ne de bir yazın artık önemi kalmamış gibi sularla oyalanıyordum kıyıda. Bütün gece, penceremin dibinde uğuldayıp duran denizin, şimdi, şu an, ölü dalgalarla elime ayağıma dolanmasından gizli bir hoşnutluk duyuyor; kumsalla kıyının arasındaki o ıslak şeritte, eski bir sandalın bulunduğu yere dek, yürüyor, yürüyordum.

Sonradan nedense altın sarısıyla anımsayacağım ılık kumsalın ve kumsalın ıssızlığına bırakılmış eski bir sandalın nasıl olsa ilgi çekmeyeceğini düşünüyor, bir bakıma yalnızlığımın tadını çıkartıyordum bu saatlerde. Aklımdan, insana ve yaşama ilişkin ne geçerse geçsin ve mavi göklerin altında bir ağaç, ne denli uzarsa uzasın; kıyıda tek başına yürüyen kadının giderek küçülen görüntüsü, eninde sonunda yine kendisi olacaktı; bunu biliyordum. Kayalıklardan baktığımda bir bulup bir yitirdiğim o ağaçsa, uzun bir yazdan çok, şimdiye dek yaşanılanların, yaşanılanlardan çok da duyumsanıp düşünülenlerin bir imgesiydi ya da bir ağacın ta kendisi!.. Bunu da biliyordum. Ama zaman zaman eşitim kıldığım, zaman zaman da uzaktan izlediğim kadın, burnuna dek indirilmiş şapkası, şapkasının şimdilik gizlediği yüzü ve eteğini bir ucundan kavramış eliyle, bir imgeden ya da kendisinden çok daha fazla olanı anlatabilirdi. Üstelik böyle bir paylaşım ânında, beni şaşırtıp duygularımı sarsacak birçok şeye hazır olduğum gibi ne olursa olsun, geri çekilmemeye de hazırdım. Daha açık bir deyişle, epeydir izleyicisi olduğum bu genç kadının, (şu anda) suyla ve çakıl taşlarıyla uyarılmış ayaklarından başlayarak gövdesine

tırmanan o afrodisyak tadın hiç de yabancıı değıldim. Ayrıca, başta, en başta duyumsamıştım ben bu eski tadı: elimde, küçücük bir valizle, kasabaya indiğim akşam.

Yine tıkış tıkış bir valiz, hiç vazgeçemediğim birkaç kitap ve Meral'in son anda, mutfakta çay içerken, ne yapıp edip aklıma koyduğu bir adla – Suat Arıcan– kasabaya ulaştığımda, saat on dokuz geliyordu; iyice kalabalıktı ve tam karşımdaki kalede, birkaç bayrak birden dalgalanıyordu. Neden bilmem, sahiplenme duygum zayıftı öteden beri, tarih bilgim ise çok sınırlıydı. Yıllardır kazı çalışmalarının sürdürüldüğü bu antik kent, daha önce, kaç kez kimler tarafından ele geçirildiğini, kimler tarafından nasıl kurtarıldığını bilemeyecektim. Ama, tam karşımda, kalenin burçlarında, öncelikle acımasız bir savaşın, sonra da barışın ve dostluğun belgisi sayılabilecek birkaç bayrak birden dalgalanıyordu ve benim düşüncelerimin hiç önemi olmayabilirdi bir bayrağın önünde. Yine de etrafa şöyle bir göz atmak, söylenebilecek şeyleri neredeyse kendiliğinden belirliyordu: Kaldırıma serilmiş binbir çeşit eşyaya, ne işe yarayabileceklerini asla kestiremeyeceğim onlarca nesneye, kalenin dibinden başlayarak, alçakgönüllü çay bahçelerini bile ele geçirmiş satış tezgâhlarına, hele de hızlı bir yapılaşmaya açılmış tepelerin haline bakılacak olursa, kılıfına uydurulmuş bir yağmadan söz edilebilirdi rahatlıkla. Ne ki tam da burada kalenin hakkını gözetmek gerekiyordu. Bana öyle geliyordu ki,

kalenin geçmişini bilmeden üretilen her söz, kasabanın görkemli tarihi karşısında ister istemez yavan kalacaktı. Yavan ve yetersiz. şu halde geçmişi bugüne taşıyacak bazı terim ve kavramlara gereksinim duyabiliyordum. Yalnız, bu kavramları, öncelikli anlamlarından çok, imledikleri ya da gösterdikleri ile ele almam gerekiyordu. Yoksa, fetih, keşif, sefer gibi ilk anda akla gelen sözcükler, bu konudaki düşüncelerimi aımladıkları gibi kolaylıkla yanlış yerlere de gtrebilirlerdi beni. nk ben, elimde valizimle kalenin önünde upuzun durmuş, tahta bacaklı bir kaptanın, o da olmazsa tek gözlü bir korsanın yeniden aramıza döneceği günü bekliyordum. Evet, her gün, onlarca gemi kalkıyordu yüzlerce limandan, bilim adamları uzak denizlere açılıyor, okyanusların derinliklerine dalıyorlardı korkusuzca. Bir başkası, yağmur ormanlarında kamp kuruyor, kuşların ve semenderlerin aşk hayatını inceliyordu merakla. Ama hiçbir gemici iskorpitten, hiçbir semender aşk yüzünden lmemişi bugüne dek. Hayır, hiç kimse, hiçbir şey adına baş koymuyordu çıktığı yola. Herkes, gitmekle kalmak arasına sıkıştırılmış bir yaşamda bunalıyor ama kimse kımıldamıyordu yerinden; hiç kimse! Bense, denizle kalenin arasındaki daracık alanda, ticaretle talanın kol kola yrtldğu bu sonsuz koyda; belki, herkesten daha şaşkın, herkesten daha sıkıntılıyım. İlk elde yapılması gereken şeyleri sıraya koymaktan bile yoksun, üstümde, uzun bir yolculuğun yorgunluğu, içimde sessiz bir fırtınayla durup duruyordum öylece. Oysa, valizimi uygun bir yere bırakarak biraz soluklanır, elimdeki adrese bir kez daha göz atarak, kolaylıkla ula-

şabilirdim, birkaç gün kalacağım pansiyona. Bu arada –olur ya!– Suat Arıcan'ın eczanesinin önünden geçer, ille de denize bakarak bir çay içerdim onunla. Hiç beklemediği bir anda beni karşısında bulan Suat Arıcan, tezgâhın üstünde, yalnız kendine ait alanda, elinin altındakileri düzenler gibi yaparak eğilir, doğrulur, bir ara, usulcacık arka bölmeye geçerdi. Onun orada, tıpkı bir büyücü gibi, bir aktar gibi, tutam tutam otlarla, tütsülerle, kurutulmuş bitkilerle uğraşıp durduğunu düşünürdüm ben. İçinde bulunduğum ikilemin etkisiyle; şıngıllar, imbikler, elekler, sıkma makineleri düşlerdim haince. Oysa Suat Arıcan, elinde hoş bir tepsi, diyelim ki en saydamından porselen bir çaydanlık, pırıl pırıl bardaklarla çıkardı eczanesinin ardındaki bölmeden. Yüzünde, anlayışlı, rahat bir anlatım, kırk yıllık bir dost gibi göz kıpar, bir çay içeriz değil mi Zeynep Hanım, derdi babacan sesiyle. Meral, bir tarihte, çayı sevdiğini söylemişti bana... Suat Arıcan'ın, bütün bunları bir çırpıda sunması kabul etmeliyim ki yumuşattı beni. Göz ucuyla seyredip durduğum denizi arkama alır, sandalyemi biraz daha sola çevirerek, dikkatle onun yüzüne bakardım. Hiç kuşkusuz, aynı anda, aynı duygularla donanı, gülümserdik ikimiz de: Eh, birbirlerini ilk kez görecek iki insanın tanışma ânı, ancak bu denli rahat atlatılabilirdi sıcak bir yaz akşamında!

Ama tam tersi de olabilirdi:

İnce kayışıyla sabahtan beri omzumu kesip duran valizi eczanesinin eşiğine bırakır, başımı içeri uzatarak, önceki ses tonumla, iyi günler, dedim, tezgâhın ardında ilaç kutuları ve reçetelerle uğraşan Suat Arıcan'a. Ben, Meral'in arkadaşı

Şükran Farımaaz

BİR AĞAÇ BİR KADIN

CAN

Şükran Farımaaz 80'li yıllardan gelen bir öykücü. Uzun bir suskunluğun ardından, olgunlaştığı, damıttığı, her biri üzerinde titizlikle çalşıp oya gibi işlediği öykülerini *Bir Ağaç Bir Kadın* adı altında toplayarak çıkıyor okurun karşısına. Kıyı kentlerinden, kasabalardan, amansız kışların yaşandığı Anadolu kentlerindeki sıkıntılardan, yalnızlıklardan, aşktan ve yaşamdan söz ederken, insan sıcaklığını, doğallığını da içtenlikle yansıtıyor. *Şükran Farımaaz*'ın öykülerinde her zaman her yerde rastlayabileceğimiz, içlerinde taşıdıkları yaralı öyküleri ise asla bilemeyeceğimiz sıradan insanlar var. Kendi içlerine kapanmış, kırgınlıklarını dışa vurmadan sessiz bir kabullenişle sürdürülen incinmiş yaşamlardan kesitler sunuyor *Şükran Farımaaz*. Düşler ve çağrışımlarla beslenen öykülerde sözcüklerle durağan ve etkili resimler çizen yazarın abartısız, yalın, yalın olduğu kadar da şiirsel bir dili var. On öyküden oluşan *Bir Ağaç Bir Kadın*'da yer alan şu cümle aynı zamanda bütün öykülerin ortak paydasını oluşturuyor: *'İnciten ve onaran hayattı. Mutlak olan da'*.

Kapakdaki resim: SANDY YOUNG

ISBN 975-07-0208-5

9 789750 702082

<http://www.canyayinlari.com>